

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Solidaritet : Skrot EF for socialisme : VS's valgavis

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1984

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

19. JUN 1984
AARHUS

**SOLI
DARITET**

Engang vil jeg rejse i Europa
og føle mig hjemme overalt.
Engang vil hjulene dreje
for mennesker og ikke profit.
Engang vil langsomme flyvere
være hurtige nok.
Engang vil flagene samles
i en kulørt ballon.

Jeg rejser i et Europa
grønt af menskers håb
gult af korn og glæde
rødt af faner
rødt af hjerteblod.

Engang vil jeg rejse i Europa
og møde venner overalt.
Engang vil tårnenes kobber
grønnes i renere luft.
Engang vil det røde Europa
stige af vores kamp.
Engang vil jeg ta dig i hånden
og vise den verden vi tog.

Jeg rejser i et Europa
grønt af menskers håb
gult af korn og glæde
rødt af faner
rødt af hjerteblod.

Jesper Jensen

SKROT EF

FOR SOCIALISME

VS's VALGAVIS
maj 1984

Med VS ud af EF

Den 14. juni skal der påny være valg til EF-parlamentet. For anden gang søger EF at foregøgle befolkningen, at den har indflydelse på denne overstatslige institution. EF-parlamentet er ikke særlig konsolideret og har kun begrænset politisk indflydelse. Magten ligger hos den af regeringerne udpegede kommission.

Når dette valg alligevel er vigtigt, skyldes det først og fremmest, at EF befinder sig i krise. Den befinder sig mellem tendenser til yderligere smuldring eller yderligere integration. Det er nu inden parlamentet får flere beføjelser og mens EF er i krise, at der skal gøres en kraftig indsats på at bekæmpe EF. En styrkelse af modstanderfronten ved dette valg kan bidrage til yderligere at underminere EF og genrejse kampen for at få Danmark ud af EF.

Den konservative og monetaristiske politik, der i dag præger EF-landene, er en politik baseret på massearbejdsløshed og voldsomme sociale nedskæringer. Denne politik understøttes i høj grad af EF. Tilhængerne og bureaukraterne søger indædt at bruge EF som koordinatør af krise- og nedskæringspolitikken. Eksemplernæ er talrige. Som Davignon-planen, der opererer med nedlæggelse af ca. 400.000 arbejdspladser i stålindustrien for at gøre den mere profitabel, eller kommissionens »opfordring« til medlemslandene om at fjerne dyrtiden og andre automatiske lønreguleringsmekanismer. Går fagbevægelsen til forsvar for arbejdernes interesser, så kommer EF med forslag som »Om rettigheder for arbejdsgiverne, der udsættes for pres fra fagforeninger« og »Harmonisering af fagforeningsforpligtigelse«, hvis eneste sigte er, som det også siges, at hindre fagforeningerne i »at forstyrre produktionen og begrænse fortjænten«.

EF er og forbliver et redskab for vesteuropæiske kapitalinteresser - ikke for arbejderklassen.

Denne sandhed er uden modifikationer, for også på det udenrigspolitiske område er EF et redskab for selvsamme interesser. Det gælder på det sikkerhedspolitiske område med planerne om europahær og fælles våbenproduktion. Og det gælder i forholdet til u-landene, hvor bl.a. den højt besungne Lomé-konvention er med til at fastholde u-landene i kolonitidens udbytningsmønster.

Kampen mod EF og kampen for socialisme er nært forbundne. EF er en hindring for at styrke en socialistisk udvikling. Derfor skal EF væk.

Denne avis giver mange argumenter herfor.

VS, Forretningsudvalget

Tryk: OTM, Ikast
Sats: Solidaritet
Fotos: 2. maj
Ansv. red.: Karl Jacobsen

Kampen for en 35-timers arbejdsuge

Kampen for kortere arbejdstid har længe været et af de krav, der har samlet arbejderne i Europa. Fronterne er trukket skarpt op. EF, arbejdsgiverne og LO ønsker, at det skal

I takt med at antallet af arbejdsløse har været stigende, har flere og flere kunnet indse det formål i at nedsette arbejdstiden, og at dette krav virkelig har opbakning kan ses af at LO og de store forbund som Leks, Metal og HK har løst sig presset til at gøre kravet til et af de vigtigste ved næste overenskomst. Ja selv EF-kommissionen har frembragt en »henstilling« om nedsettelse og omlægning af arbejdstiden. Og i en tid hvor det kapitalistiske system har formået at skabe 13 mill. arbejdsløse, taler man nu - fra EF-kommissionen og Dansk

ske uden lønkom-pensation, og som indførelse af en mere fleksibel arbejdsuge. Arbejderklassen har krævet en 7 timers arbejdsdag med fuld løn- og personalekompensation

Arbejdsgiverforening til Socialdemokratiet og LO - om at mulighederne for at udnytte produktionsapparatet skal gøres mere effektivt gennem indførelse af øget holdarbejde, weekendarbejde, øget deltidarbejde osv. De, der har arbejde, skal dels pukke mere og så ovenikøbet gøre det på alle mulige og umulige tidspunkter.

Skår 1 time pr. dag

I dag er fronterne trukket skarpest op i BRD. Her står EF's største forbund IG Metall og det mindre grafiske

forbund fast på, at de vil have indrømmelser på arbejdstidsspørgsmålet ved disse overenskomstforhandlinger. Deres krav er 35 timers arbejdsuge med fuld lønkom-pensation, og den væsentligste årsag til, at de har rejst kravet nu, skyldes den stigende arbejdsløshed. I forbindelse med kravet om fuld lønkom-pensation siger forbundet »Det er en fordom at de arbejdsløse skal betale for at få de arbejdsløse i arbejde«.

Om de tyske metalarbejdere kommer igennem med en nedsettelse af arbejdstiden, kommer helt til at afhænge af den mobilisering, der kan skabes når først strejken - og den lock out arbejds-giverne vil svare med - kører. Samt af den støtte de tyske arbejdere vil modtage fra andre arbejdere - tyske og uden-landske.

Overenskomst 85

Det er klart, at den har betydning for danske arbejdere, hvordan arbejdstidsløsgåm-

let i Vesttyskland ender. Derfor hænger valget til EF også sammen med overenskomstfor-handlingerne, der starter til foråret 85.

let i BRD ender. Derfor hænger valget til EF også sammen med overenskomstfor-handlingerne, der starter til efteråret og skal afsluttes til foråret 85.

Det er vigtigt, at danske arbejdere der er mod indkomspolitikk følger situationen i Tyskland nøje, og hvis det kommer til konflikt, da at arbejde på at støtte de vesttyske arbejdere. Dels gennem indsamlinger, men også gennem at prøve fagforeningen eller den lokale tillidsmandning til at få kontakt til tyske arbejdere og hente dem op til møder, og samtidig forberede sig på, at en tilsvarende situation meget vel kan opstå i Danmark til efteråret.

Vi får ikke 35 timer med fuld løn- og personalekom-pensation medmindre det allerede nu mobiliseres for kravet, og den bedste mobilisering er støtte til kolleger, der kæmper for det samme krav - uanset om kollegerne er engelske, franske eller tyske.

EF blander sig i arbejdsmiljølovgivningen på to måder. For det første laver man deciderede arbejdsmiljødirektiver. Men dette sker det uhyre langsomt frem. Det er helt tydeligt ikke nogen hjertereg for EF. Det andet er derimod EF's hjerterob - sikring af varesnes fri bevægelighed gennem fjernelse af tekniske handelsbarrierer. Det betyder, at alle varer, f.eks. maskiner og kemiske råvarer, frit skal kunne sælges i alle EF-landene. De enkelte lande må ikke stille strengere tekniske krav, f.eks. til sikkerhed og sundhed.

Minimums- og maksimumsdirektiver

Det er karakteristisk, at den første type af direktiver er minimumsdirektiver, dvs. at deres krav blot skal være opfyldt, men det er tilladt i landene at stille strengere krav. Teknisk handelsbarrieringsdirektiverne er derimod altid maksimumsdirektiver, dvs. det er ikke tilladt de enkelte lande at stille strengere sundhedsmæssige krav til de pågældende varer. Det betyder, at man indbygger en fantastisk konservatisme i systemet. Tidligere har enkelte lande kunnet gå foran med at stille strengere krav og så efterhånden trække andre med sig. Nu kvæles alle initiativer, hvis der ikke er enighed om dem i EF - alt sammen til gavn for kapitalen, idet de dyresundhedskrav holdes nede på et minimum.

Vi skal her se på enkelte eksempler på, hvorledes EF virker berøende på arbejdsmiljøforbedringer, eller direkte gennemtvungne forringelser ift. dansk lovgivning.

Højere grænseværdier for lyb og asbest

Som nævnt er der kun vedtaget enkelte egentlige arbejdsmiljødirektiver. Blandt

Ringere arbejdsmiljø - større frihed for kapitalen

de vigtigste kan nævnes lyb og asbest. Direktivet om asbest sætter generelt højere grænseværdier end de, der allerede gælder i Danmark. For den særligt farlige blå asbest, som er forbudt i Danmark, har man blot sat en lavere grænseværdi.

Bly-direktivet har været forberedt i flere år, bl.a. fordi EF-kommissionen ville sætte en lavere grænseværdi for kvinder end for mænd. Man ville nemlig ikke generelt sætte værdien så lavt, at den tog hensyn til den foster-skadende effekt ved bly.

Forskellige grænseværdier ville naturligvis betyde, at kvinder blev udelukket fra ansættelse på fabrikker, der anvender bly.

Direktivet blev blokeret i længere tid, og det endte med, at det blev vedtaget med en grænseværdi, som ligger mellem de to køn. Forskellige, og over den danske. Den danske grænseværdi burde endda nedskrives. Den ligger således over den grænse, der anbefales af verdenssundhedsorganisationen WHO.

Det er altså i princippet muligt at have strengere regler i Danmark. Men det siger sig selv, at i disse tider, hvor arbejdsgiverne er i offensiven, giver det dem særdeles gode kort på hånden at kunne henvise til ringere EF-regler.

Ringere advarelsmærkning

Hvis man ikke kan fjerne sundhedsfarlige stoffer, må det mindste dog være, at arbejdere advares ordentligt

om de færre, de indeholder. Men selv dette kan EF forhindre. Det regnes nemlig for en teknisk handelsbarriering, hvis et land kræver en yderligere oplysning på fareetiketten, som EF ikke finder nødvendigt!

Den danske regering har således afgivet retten til at advare mod sundhedsfarer, som ikke er anerkendt i EF. Samtidig har arbejdsstyret indrettet sin hovedbekendtgørelse om stoffer og materialer således, at materialer, der ikke skal mærkes (etter EF-reglerne) heller ikke skal anmeldes til arbejdsstyret eller forsynes med arbejdsplacering brugsanvisning.

Dette giver sig særlig grelle udslag, hvad angår organiske opløsningsmidler. De gamle lande anerkender nemlig det ikke, at disse - an give hjerne-skader. Derfor bliver der kun

advaret mod de akutte virkninger af opløsningsmidler. Således regnes mætrisk terpentin slet ikke for sundhedsfarlig, kun brandfarlig. Endvidere vil der her i sommeren 84 træde nye EF-mærkningsregler for maler- og opløsningsmidler i kraft, som tillader langt højere koncentrationer af organiske opløsningsmidler i produkter, uden at der skal advaresetiket på. Således tillades op til 50% af det farlige methylenchlorid uden mærkning. Efter de hidtidige danske regler tillædes kun 10%.

Lig på bordet

Der har aldrig været ordentlig advarelsmærkning for kræftfremkaldende og foster-skadende stoffer. De seneste år har der været et stort pres på arbejdslidserne for at

gøre noget ved det. De danske myndigheder har også vist en vis vilje til det, selv om det har gået trægt. Det sidste år har meldingen fra miljøstyret, som har ansvaret for mærkningen, klart været: »vi ville godt, men vi må ikke for EF».

Nogle af de andre EF-lande har indtil for nylig haft den opfattelse, at der kun skulle mærkes mod stoffer, hvis der var »lig på bordet«, altså hvis de var bevisligt kræftfremkaldende hos mennesker. Dette er uhyre vanskeligt, og da de fleste kræftformer er 20-30 år om at bryde ud, skal man vente mindst dette indrum, inden man kan bevise noget. I 1983 blev det accepteret i EF, at dyreforsøg kan sidestilles med menneskeforsøg, men endnu er der ikke blevet sat kræftmærke på et eneste stof.

»Brug bare hørevern«

I Danmark har man efter langt og hårdt pres fra arbejdslidserne fået indført en generel støjrænse på 90 decibel (dB). Man ved, at mange også ved dette niveau får varige høreskader. Derfor var man ved at nå frem til enighed om nedskriving af EF 85 dB og senere til 80dB. Denne forberedelse har Schlüterregeringen imidlertid sat en stopper for.

Men hvis det står til EF, skal 90 dB-grænsen ikke en gang overholdes. Eller den skal blot overholdes på indersiden af et hørevern!

I foråret 84 har EF-parlamentet direkte grebet ind og ydedligere forringet kommissionens forslag. Således kræver parlamentet, at hørevern skal være obligatorisk, dvs. at det aldrig skal være arbejdsgiverens pligt at sørge for, at 90 dB-grænsen overholdes uden hørevern.

Arme på 7 m

EF-kommissionen har for flere år siden fremlagt forslag til direktiver om en række forskellige støjende maskiner. Hvis forslaget vedtages, vil de tvinge landene til at acceptere støj på mellem 100 og 120 dB. Det er ganske vist tale om støj langt over det normale. Men hvis en arbejder står med en lufthammer, der udsender en støj på 115 dB, skal han have syv meter lange arme, for at støjen ved hans ører kommer ned på 90 dB.

Danmark har længe blokeret for vedtagelsen af disse direktiver, fordi de så kraftigt vil forringe arbejdsmiljøet. Selv om man forhåbentlig holder stand, er der ingen tvivl om, at EF med deslags forslag medvirker til at forbedre yderligere nødvendige forbedringer i et land som Danmark.

Schlüter harmoniserer hårdtest

At indkomspolitik er lønpolitik er ikke blevet mindre sandt efter Danmarks indlemmelse i EF. Arbejderklassens løn-, leve- og

arbejdsvilkår forringes, samtidig med at arbejdsgiverne modtager fantasiløner i direkte og indirekte tilskud

Selv om produktiviteten i Danmark er steget med 30%, at det svindende antal arbejdende altså fremstiller 1/3 mere pr. time end de gjorde i 1972, er købekraften af den udbetalte løn blevet mindre end den var i 72.

Den danske arbejderklasse har, med nationalbankdirektør Erik Hoffmeyers ord været udsat for »europarekord i indkomspolitik«.

Siden 1975 er lønnens købekraft faldet med 12% for en LO-arbejder og 17% for en tjenestemand. En af hovedårsagerne til dette rælsløbsfald, skyldes den stribe af politiske indgreb både Socialdemokratiet og den borgerlige regering har udsat befolkningen for. Særlig de mange tilbagetrækninger af dyrtidsreguleringen af skallet vejer tungt i denne ende.

EF påbyder...

EF har i lang tid været en medvirkende årsag til at forringelser og nedskæringer sættes i værk. Ud fra betragt-

ninger om -lige konkurrencevilkår blandt medlemslandene prøver man at harmonisere lovgivningen ind i det indreste hul, og det er ikke bare i Danmark, at arbejderne er ved at få kvælingsstørnemøbler.

For at kunne konkurrere med USA og Japan - uanset at en stor del af de multinationale selskaber der dominerer Europa netop er USA domineret - skal arbejdsgiverne støttes. Deis gennem direkte tilskud i form af konstanter til udviklingsarbejde som f.eks. det teknologiprogram - ESPRIT - som EF netop har lanceret. Her kan arbejdsgiverne modtage op til 50% af udgifterne fra EF. Eller også bliver de støttet ved ikke at skulle udbetale de ydelser til deres ansatte som disse havde krav på, f.eks. hver gang en dyrtidsportion ikke bliver udbetalt. Og EF har netop været den der støbte kuglerne til Dansk Arbejdsgiverforening når de kastede sig ud i kamp mod enhver form for lønautomatik, hvad enten det var lønindligning, eller dyrtids- og taktregulering.

Det er også EF, der har lavet udkastene til mange af de sociale nedskæringer og forringelser. EF har f.eks. krævet nedskæringer, brugerbetaling og gebyr for offentlige ydelser, og disse påbud er blevet fulgt.

...regeringerne adlyder

Nu er det ikke på alle områder, at de enkelte landes regeringer underkaster sig EF direktiver, men på de områder, hvor det gælder indgreb mod arbejderklassens løn- og levevilkår har alle europaiske re-

geringer, hvad enten de kalder sig »socialistiske« - som i Frankrig, eller konservative som i England og Danmark været særdeles lydige over for de forslag til harmonisering som EF er fremkommet med.

Den bedste måde at bekæmpe EF på er derfor at stikke en kæp i det indkomspolitikers hjul. Vi skal ikke underlægges os EF's krav om overenskomststrammer og trepartshandlinger, eller en total eliminering af dyrtidsreguleringen eller nedbat arbejdstid uden løn- og personalkompensation.

EF-pas og EF-politi

Fra den 1. januar 1985 skal vi til at have EF-pas. - Det skal fremme fællesskabsfølelsen og den frie bevægelighed, mener Ministerrådet, og en af EF-parlamentarikerne opfatter det som et udtryk for den »europæiske patriotisme«.

Europaparlamentet har talt om fællesskabsfølelse og europæisk identitet i årevis. Men foreløbig er det altså kun blevet til et europæisk identitetskort, hvis vigtigste funktion er identitetskontrol. I følge Ministerrådets resolutioner kan det voldsomme EF-pas ikke indeholde en pasbetrukket side med en metalstrømme, der indeholder kontroloplysninger. Denne kontrolside kan gøres optisk læsbar, dvs. at de oplysninger, den indeholder kan aflæses maskinelt.

I Vesttyskland har der igennem lang tid været meget modstand imod et lovforlag om indførelse af et maskinlæsbart identitetskort, som bl.a. skal bruges i forbindelse med kriminalitetsbekæmpelse. Man har været bange for, at der ville blive registreret oplysninger, som kortets indehaver ikke kendte, eller for at der ville ske samkøring med diverse andre registre.

Ingen garanti

Vi har ingen garanti for, hvad EF-passet vil kunne blive brugt eller misbrugt til. Og der er i hvert fald ting, der tyder på, at EF-passet ikke kun er til for den frie bevæ-

gheds skyld. Sidste opfordrede Europaparlamentet Rådet til »udlån identitetskontrollen er endeligt afskaffet, at udarbejde forslag til harmonisering af visumpolitikken, lovgivningen om udlændinge, asyl- og opholdsret, lovgivningen om våben og lovgivningen om narkotika«.

Det er en direkte imødekørelse af et ønske de europæiske politiovervågningsorganer har haft i årevis om »harmonisering« af straffelovgivningen specielt med henblik på narkotikakriminalitet og terrorisme. - Udlændinge og asylsøgende er jo potentielle terrorister.

Følgagtighed over for politiet

Europaparlamentet er i det hele taget meget lydhøre over for politiets ønsker. I 1982 krævede det, at medlemsstaternes politimyndigheder sørgede for, at der blev etableret et effektivt informationsnet mellem dem til bekæmpelse af bl.a. terrorisme. Det var helt i overensstemmelse med den resolution, politiets internationale organisation (UISP) vedtog i 1980 og sendt til EF's ministerråd. Politiovervågningsorganerne krævede standardisering og udbygning af politiets informationsnet og efterretningssystem i Europa, oprettelse af kontaktkæder i grænseområderne og forbedring af politiets muligheder for at operere på tværs af grænseområderne.

Harmoniseringen af lovgivningerne letter grundlaget for politisamarbejdet, selvom det formelt ikke hører hjemme i EF-regi. EF-passet baner vejen for mere kontrol og registrering.

Dødens købmænd:

EF bringer os sammen

Mens de unge amerikanske transportfly drøede over hovederne på kvinderne i Greenham Common medbringende de første krydsermissiler, holdt EF-parlamentet møde om NATO's raketbeslutning. I dette det mest kritiske øjeblik for raketmodstanden i Europa vedtog Europaparlamentet sin fulde støtte til opstillingen af de 572 atomraketter. Det var langt fra første gang, at EF blandede sig militære spørgsmål

I tidens løb har der ikke skortet på svulstige planer om en EF-union med egen europahær og hele påbøj. Først i de senere år er der ved at blive nogen realistiske bag de militære planer. Det er så at sige samarbejdet mellem de militære industrier i EF-landene, som er på tale.

Hensigterne er klare. Samarbejdet om investeringer, som de enkelte lande ikke kan klare alene. EF-landene kan her ved mindre importen af krigsmateriale fra USA og samtidig gøre sig stærkere gældende på det hastigt voksende internationale våben-

marked. Samtidig betyder samarbejdet en vækstforøgelse af de vesteuropæiske militærapparater, så de lettere arbejder sammen.

Klepsch og Ferguson

Klepsch-betænkningen fra '78 var det første rigtige skridt mod en EF-politik om fælles våbenproduktion og våbenkøb. Betænkningen anbefaler oprettelsen af et EF-udvalgsgæster til støtte for

samarbejdet. Klepsch-betænkningen blev vedtaget i EF-parlamentets juni-session i '78. Det seneste skridt var Ferguson-betænkningen, der blev vedtaget af EF-parlamentet i oktober '83. Vedtagelsen af den slags er i sig selv iggyldigt, da parlamentet er uden med indflydelse. Men betænkningen har nu også vundet støtte i EF-kommissionen.

Produktionen allerede i gang

Samarbejdet om militærproduktion er allerede i fuld gang - omend ikke på EF-niveau. England, Vesttyskland og Italien er gået sammen om at bygge det flådeskibe MRCA-kampfly, Frankrig og England har udviklet Japansflyet og Puma, Gazelle og Lynx helikoptere, og Frankrig og Vesttyskland har udviklet Alpha-jetflyet og jond til luft-missilet Roland, der kan skyde flyet med igen.

Kultur er mere end EF-polypper

Det er meningsfyldt at tale om europæisk kultur - og tilsvarende europæisk kulturpolitik - i samme udstrækning, som det giver mening at tale om Europa som forskelsløst et og det samme. Europa har end ikke samme kulturhistorie, omend forskellige herskerfolk med imperialistiske tendenser historien igennem har forsøgt at underlægge sig hele Europa.

Det er meningsfyldt at tale om europæisk kultur - og tilsvarende europæisk kulturpolitik - i samme udstrækning, som det giver mening at tale om Europa som forskelsløst et og det samme. Europa har end ikke samme kulturhistorie, omend forskellige herskerfolk med imperialistiske tendenser historien igennem har forsøgt at underlægge sig hele Europa.

Europa har end ikke samme kulturhistorie, omend forskellige herskerfolk med imperialistiske tendenser historien igennem har forsøgt at underlægge sig hele Europa.

Kulturen er Europa trods mange forsøg på erstatning og trods massiv påvirkning fra de samme hovedkilder, dog forblevet forskellig. Ikke alene de forskellige nationer imellem, men også indenfor de enkelte nationer.

Sværende fra de irske færheders unikke fløjtespil og italienske gøglertidtioner på gader og stræder, fra engelske overklassens æret

med »early morning tea« til tyske pøbeorgier, fra franske egnspecialiteter, der smelter på tungen, til Tivoli fra Krea-Krea's aktive omformning af Amsterdam, til belgiernes sprogtid. Det eneste, der samler, er amerikanske underholdningsserier på TV. Dufan og Dollars - det ser vi allesammen!

Indvandrerne

Den største kulturelle udfordring, Europa har stået overfor siden folkevandringsiden, har været indvandrerne. Og meget karakteristisk har den såkaldte europæiske civilisation, så har vi ikke været i stand til at optage indvandrerne som et legitimt kulturelt supplement. Det var billig arbejdskraft, og nu hvor krisen ikke længere kan besværes væk, så arbejder de forskellige europæiske lande på metoder til at sende indvandrerne hjem igen. Med regepenge dog, for human er den europæiske civilisation jo.

EF-integration

Der er kræfter i EF, der gerne ser kulturpolitikken samordnet. Og de overord-

rede formuleringer har EF-parlamentet forsøgt at formulere i et såkaldt kulturprogram. Det handler - kulturelt set - om decentralisering. Om at forskellige grupper af befolkningen har deres unikke kulturelle status og udviklingsbehov, som må tilfredsstilles. Og som støtten må sikre udførelsesmuligheder.

Det betyder for EF-tilhængerne støtte til elinedet og samordning af TV-satellitterne. Det betyder, at kunstneres ophavsret fri kan tilbedes - og små sprogtidninger får det lige så vanskeligt som dialekterne har det i Danmark.

Det betyder også favorisering af hovedprogene og en udvikling, der osse kulturelt placerer Danmark som udkand. I bogstaveligste forstand.

Uanset EF eller ej, så kræves en aktiv dansk kulturpolitik. Uden en sådan bli'r vi under alle omstændigheder ofre for nycivilisationens velgørende. EF-tilhængerens hovedsagelse er fælles-europæiske fjernsyn. Det skal kunne dæmpe op for den amerikanske kultur-imperialisme. Mindste fællesnævners princip vil osse komme til at

gælde for en sådan kultur. For EF-tilhængerne låft under deres integrationistiske ideer, så vil af anden kultur end den fælles-europæiske være henvis til undergrunden om den vil overleve. Men der er måske heller ikke det værste, når det handler om formyelse, om perspektiv. Et kulturfolk, sagde Hartwig Frisch, den store socialdemokrat, kendes på sine va-

ner. Vores boligbyggeri er - i europæisk målestok - grønt i beton med indbygget slum, og arbejdsløsheden forsætter uanset af europapolitikkerne. Forudsætningen for kulturpolitik er dog, at de materielle grundbehov sikres. Også hos de såkaldte kulturfolk. I eller udenfor EF.

Den Røde Vismandsrapport

Alt om investeringskrisen og statsunderskuddet. 144 sider spækket med oplysninger og billeder. Rapporten er din brosten i klassekampen. Mere spændende end finansloven og uundværlig i din argumentation. Pris 89,- kr.

175 Følger
Sundhedsvej 24, 1.
145 København E.
85 85 13 46 44
gsm 2 34 81 48

Styrk fredsbevægelserne - for et afrustet Europa

på flere hundrede km. Her ved opretter Frankrig i realiteten en atomparaply over Vesttyskland, med Vesttysklands velsignelse.

Der står enorme kapitalinteresser bag kravet om øget militær satsproduktion. De fire store EF-lande, Frankrig, England, Italien og Vesttyskland stod til sammen for 79% af den samlede verdenseksport af våben i perioden 78-82. (1) Som våbeneksportører kommer de fire lande ind på en 3.-6. plads efter USA og Sovjet.

EF: »Send the marines»

Militær samarbejde har videre rækkevidde. Det tager også sigte på at varetage europæisk-impærialistiske interesser i den 3. verden. I en betænkning vedtaget af EF-parlamentets politiske udvalg, skrevet af André Diligent foreslås en fælles EF-flåde til at beskytte oliefornyingerne.

Den slags er stadig lankesprødt, men da fire EF-lande i foråret '82 deltog i den multinationale styrke i Sinai blev det støttet af en fælles EF-erklæring. Tilsvarende indførte EF sanktioner mod Argentina under Falklandskrigen «i solidaritet med Storbritannien». Englands, Frankrigs og Italiens deltagelse sammen med USA i den »fredbevarende styrke» for nytig er et skridt i samme retning.

Selv om det ikke sker i EF-regie, er det under alle omstændigheder tanken, at de vesteuropæiske lande skal overtage en omdel lide del af USA's rolle som verdenspolitibetjent. Frankrig er således i gang med at oprette et luftbårent ekspeditionskorps på 47.000 mand til indsættelse i samarbejde med NATO-partnerne i både Europa og den 3. verden.

Ikke alternativ

EF er ikke noget alternativ til NATO eller noget tredje vej mellem USA og Sovjet. Det øgede militær samarbejde i EF skal bruges til at styrke de vesteuropæiske regeringer og kapitaler over for USA, men

inden for NATO. EF-militæreringen skal styrke NATO som helhed. Som det udtrykkes i et forskningsstudie fra EF's fem førende udenrigspolitiske institutter: »De, der i dag taler for en lige distance fra EF til de to supermagter og for EF's neutralitet i øst-vest konflikten, har mistet realitetsansene!»

Ikke kun NATO og Warszawa-pagten står i vejen for nedrustning og fred. Også EF kæster en stadig længere skygge på freden. Også derfor skal EF væk.

- 1) Se SIPRI-Årbogen 1983, Eirene/MS.
- 2) »The European Community - Progress or Decline?»

I modsætning til EF-militæreringen gryende militarisme står fredsbevægelserne som en enorm folkelig og international bevægelse mod oprustningsvåbnet. VS støtter fredsarbejdet - og det vil vi også gøre i Europaparlamentet. Vi vil forhindre ethvert skridt til at EF samvedner våbenproduktion eller andre skridt mod en militær union.

VS i EF-parlamentet

VS vil først og fremmest bruge en plads i Europaparlamentet til at støtte fredsarbejdet udenfor. VS vil viderebringe afsørginger og oplysninger, der normalt draktes i EF's enorme bureaukrati. VS vil bruge parlamentet som en talerstol for de progressive kræfter overalt. Og

VS vil yde organisatorisk støtte, f.eks. tolkefaciliteter, til det internationale fredsarbejde, sådan som nogle vinstrejløspartier allerede er begyndt på i EF-parlamentet.

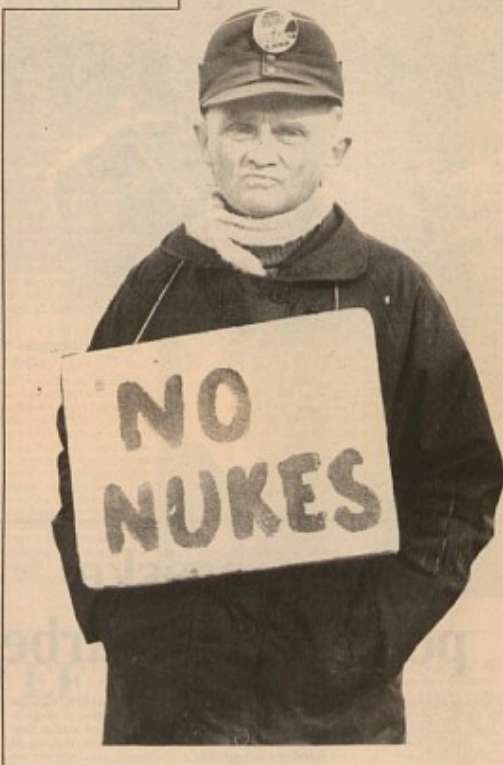
VS vil også bidrage til at bevægelsernes erfaringer og aktioner spredes på tværs af landegrænserne. Opstillingen af de 572 atomraketter trods millioner af menneskers protest har vist, at der må tages stærkere midler i brug, hvis oprustningen skal standses. Derfor vil VS medvirke til at de direkte, ikke-veddelige aktioner ved raketspallingsstederne i Greenham Common og Mutlangen m.fl. spredes til de øvrige europæiske lande.

Internationalt samarbejde

Det er også nødvendigt med et samarbejde mellem freds- og fagbevægelse på tværs af grænserne. De punktvis »generalstrejker» på 5-15 min., der har været gennemført i bl.a. Danmark og Vesttyskland og senest i Holland d. 10. maj i år, vil få en større styrke, hvis de gennemføres samtidig og med større udslængelse i flere lande. VS støtter derfor initiativet om en fælles europæisk folkestrejke mod raketterne. Et samarbejde mellem freds- og fagbevægelse er også nødvendigt, hvis den voksende militarisering af industrien skal forhindres.

Væk med NATO og WaPa

Det internationale fredsarbejde skal styrkes. Derfor støtter vi også de forskellige fredsgrupper i Sovjet og Østtropa. VS ønsker at medbringe de militære grupper i Europa, hvad enten det drejer sig om NATO og Warszawa-pagten eller EF's begyndende stovstramp. VS ønsker et afrustet Europa uden blokke.

EF-tanker

om militær samarbejde

»Europa-parlamentet bør opfordre Kommissionen til at udarbejde og forelægge Rådet et handlingsprogram med detaljerede forslag i forbindelse med anskaffelse af militært materiel på europæisk plan. Et sådant program ville udgøre et vigtigt skridt i retning af skabelsen af en fælles industripolitik.»
Fra Klepsch-betænkningen, vedtaget af EF-parlamentet, juni '78.

»Nødvendigheden af et grænsoverskridende økonomisk samarbejde i Det Europæiske Fællesskab er blevet uafviseligt og også uafvendeligt.»
Karl-Heinz Narjes, medlem af EF-kommissionen, under debatten i EF-parlamentet om Ferguson-betænkningen.

»... ideen om et europæisk forsvar er sat på dagsordenen. Noget af det første, der bør gøres, er at lave fælles våbenprogrammer.»
Den franske præsident, Pierre Mauroy, oktober 1983.

»... der er efter min mening ingen tvivl om, at både økonomiske, beskæftigelsesmæssige og forsvarsmæssige hensyn taler for en større effektivisering og udbygning af den europæiske forsvarsindustri...»
Niels Jørgen Haegerup, partifører Venstre, under debat i EF-parlamentet om fælles EF-rustning i september 1979.

Jeg ønsker:
Valgmateriale fra VSU
Generelt materiale om VSU
Indmeldelse i VSU

Frimærke

VSU
Nørrebrogade 14 B, 3.
2200 Kbh. N.

Navn _____
Adresse _____
By _____

Landbrugspolitikken:

EF's flagskib kuldsejler

EF's landbrugspolitik er kendt for store overskud og store udgifter.

Hvorfor står det så sølle til? Fordi produktionen af landbrugsvarer efterhånden bliver til en gren af industrien, med større og større indsat af kemikalier, energi og maskiner. For kapitalismen kunne man drive landbrug omrent kun med indvands af jord og arbejde. Nu er det muligt at drive landbrug som en industri, med maskiner i stedet for arbejdskraft. Udvalningen er gået stærkt, og den ville gå væsentligt stærkere, hvis ikke det var grebet ind fra statens side med lovgivning og støtte.

Landbrugsordningen

Også EF forsøger at påvirke landbrugsproduktionen, men på en bagvendt og utrovlig konstant måde. Bureaukraterne konstaterer, at den lille landbruger har brug for så og så mange penge for at overleve. Så fastsætter de en høj pris på produktet og siger, at der kun vides støtte pr. produceret enhed. Så går den store landbruger i gang med at producere til den pris, som den lille akkurat kan overleve på. Den høje pris gør, at der selvsagt sættes fødevarer. Den lille landbruger har ikke meget gavn af de høje priser, og den store landbruger har tværtimod en høj pris på sin produktion.

VS har vi ikke søgt mod, at der føres landbrugs-

politik, men vi har meget andet også fordi det kun hjælper de landmænd, der alle-

rede har et landbrug. Den næste generation må betale højere priser for jorden, fordi gevinsten er blevet kapitaliseret. Vi er heller ikke glade for det stigende forbrug af kvas-

godning og kemikalier, og det er helt sygt at Vesteuropa importerer planteprotein og fodere dyr med det i protein, som ellers kunne bruges til menneskeføde.

Forbrugerne bliver sorteper

De enkelte lande i EF forsøger at have deres egen produktion af landbrugsvarer for at hjælpe deres landbrugere og for at tjene penge på EF's støtteordninger - »de andre lande betaler jo det ægte«. Det hele finansieres af forbrugerne i EF. Hver gang vi køber for en krone, går 1,6 momsprocent til EF, og 3/4

af EF's udgifter går til landbruget. Det er virkelig store beløb, og der kan bruges flere penge endnu. Momsprocenten er forhøjet fra 1,0 i første årt.

Hvorfor finder regeringerne sig i de kæmpe udgifter?

Tre lande til eksempel: Danmark: Fordi »vi« tjener penge på landbrugsordningen. Dansk landbrug producerer kød og mælk af tre gange så mange, som der bor i Danmark. Alle EF's forbrugere deles om at betale gødet, og så lange dansk landbrug er nettoeksportør, så tjener »vi« på de høje priser i EF. Hvem har fordel i Danmark, hvem er vi? De etablerede landmænd, de tjener på det. Forbrugerne har ingen fordel af høje priser og overskud.

Vestyskland: Den vestyske kapital tjener sine EF-gegne på et helt andet område og ofrer derfor gerne store beløb fra de vestyske forbrugere til fattigere landes landbrug. Den vestyske industri har fordel af »den interne tilfældighed i EF og toldmurene udadtil, som holder f.eks. japanerne på afstand. En væsentlig del af det samme er harmonisering og fjernelse af »tekniske« handelsforhindringer. Det giver de store industrier at få fastlagt en ensartet lav standard for deklarationer og arbejdsmiljø - og så er det billigt for EF. Det kan i hvert fald ikke ses på EF's budget, sådan som landbrugsordningerne kan.

Storbritannien: De britiske interesser er helt anderledes på landbrugsområdet. Her er tradition for import af billige fødevarer til verdensmarkedspriser, blandt andet fra Danmark. Det gør realiteten større og holder lønkrævene nede. Derfor vil jernla-

den ikke være med, når de tunge drenge skovler penge ud til landbruget.

EF's landbrugspolitik kan se ud som et selvstændigt problem, men er i virkeligheden tæt knyttet sammen med den øvrige klassekamp.

Hvordan skal dansk landbrug klare sig uden for EF?

Spørg en gang til: Hvordan skal dansk landbrug klare sig uden for EF? Vi ved det ikke, bøvlen indbefører eller udenfor. Der er problemer med overskudsproduktion overalt i Vesteuropa. Derfor er det ikke nemt at fortsætte med at eksportere landbrugsvarer, sådan som dansk landbrug har gjort i over 100 år. Danmark er blevet et industriland i den rige verden, og det vil være svært eller umuligt at tjene på en sådan eksport i fremtiden. Landbrugsvarer falder relativt i pris, hvis vi skal bytte landbrugsvarer væk for industrivarer. Selvfølgelig har vi her landet gode naturrige skatteforeudsætninger for at drive landbrug, og selvfølgelig kan vi fortsat drive landbrug, men...

VS ser ikke de store forskelle i at øge den dyriske produktion og »forandling«. Det er syntetisk landbrug med stærkt øget omsætning og spild af natur og energi. I stedet ønsker vi en nærings- og energitætte i balance, mere vægt på økologiske sammenhænge og øget planproduktion til menneskeføde. Det har altså sammen noget med EF at gøre.

For VS at se er der ingen fordel for forbrugerne - fødevarer køberne - ved at være i EF. Det er dyrt og klodset. For landbrugene er der heller ikke meget at råbe hurra for. På lang sigt er der heller ikke for dem nogen fordel af EF's landbrugsordninger. Derfor: Væk med EF, Danmark ud af EF.

EPS — det europæiske politiske samarbejde

Højredrejning af dansk udenrigspolitik

Det er sket indenfor rammerne af det, der kaldes EPS - Det Europæiske Politiske Samarbejde.

Med formaliseringen af EPS på udenrigsministermødet i London i efteråret 1981 skal EF-landene rådføre sig med hinanden inden de tager vigtige udenrigspolitiske initiativer. For dansk udenrigspolitik har komkvensens af EPS-samarbejdet været en højredrejning, da den nu rører rets ind efter vestiske, britiske og andre interesser som de toneangivende lande i EF-samarbejdet.

EF og EPS

Formålet er EPS ikke et EF-foretagende. Rammetraktaten omfatter ikke et udenrigspolitisk samarbejde - selvom hensigten er med EF fra begyndelsen i bag grund har været politisk. Dette af EPS officielt fremstår som et internationalt samarbejde forskelligt fra EF-samarbejdet bety-

der, at der kan afholdes »officielle« møder, som resulterer i store politiske komkvenser - møder hvor den demokratiske indflydelse og kontrol er lig nul.

Men EF og EPS er to sider af samme sag. Alle EF-lande skal være medlem af EPS, ligesom der kræves et EF-medlemskab for at være »uldgjældt medlem af EPS. Møderne i EPS er efterhånden blevet udvidet til ikke kun at omfatte topmøder mellem regeringscheferne (siden 1974 formaliseret som Det europæiske Råd). Også udenrigsministrene og siden 1981 officielt også EF-kommissionen og en stadig større stab af dens embedsmænd deltagere i disse møder og afholder egne møder i EPS.

Grænserne mellem EF og EPS udvides stadig mere - ligesom det kan være svært at skelne mellem handelsmæssige/økonomiske EF-beslutninger og udenrigspolitiske EPS-beslutninger og komkvenser. De beslutninger i EPS kræver enstemmighed, lod man f.eks. EF's ministerråd vedtage handels-

boykot af Sovjetunionen. En beslutning, der i realiteten var politisk bestemt.

EF-landene integreres via det udenrigspolitiske samarbejde

Umærkeligt er det sket på den ene side en tiltagende harmonisering af udenrigspolitikken ved hjælp af EPS og en integration af EPS med EF. På den anden side er der sket en udvidelse af EPS som institution - med et stigende antal tilnyttede embedsmænd og udvalg - og med flere områder under sig og udvidede beføjelser.

Via EPS basen der nu vej for, at det militærpolitiske område i stadig højere grad kan inddrages i EF-samarbejdet. På mødet i London i 1981 besluttedes dette til også at omfatte »økonomiske aspekter af sikkerhedspolitik«. Dette peger i en retning: ad-

bagdeven - via EPS - forsøger man nu gradvist at integrere EF-landene på stadig flere områder. Dette skal ses på baggrund af problemerne med at udbygge det økonomiske samarbejde i EF og den politiske og økonomiske nødvendighed af, at få samarbejdsstrukturen drevet videre henimod en europæisk union.

Hvis de europæiske lande skal kunne klare sig i den skarpe konkurrence på verdensmarkedet i dag med f.eks. USA må der skabes en fælles udenrigspolitik. Her kan en fælles våbenproduktion og ny teknologi bruges som drivkraft. Og EF må fremstå som en samlet politisk blok udadtil for at kunne varetage og styrke europæiske interesser på verdensplan.

Højredrejning af dansk udenrigspolitik

Det udenrigspolitiske samarbejde mellem EF-landene markerede sig i slutningen af 70-erne først og fremmest i FN. Her søgte EF-landene at

optræde samlet i tale og stemmeafgivning. Allerede i 1981 var det lykkedes at skabe en fælles holdning i 77% af resolutionerne i FN. Ganske vist har FN-resolutionerne sjældent umiddelbare konkrete konsekvenser. Men de betyder en del for et lands udenrigspolitiske profil og kan præge international politik som sådan.

I FN er Danmarks udenrigspolitiske profil svundet markant mod højre, som følge af EF-samarbejdet. Tidligere havde Danmark et løst samarbejde med de øvrige nordiske lande, hvilket betød at Danmark havde en forholdsvis progressiv holdning i mange afstemninger vedrørende den 3. verden. Nu stemmer Danmark som oftest sammen med EF-landene, og er f.eks. kommet i pulje med de mest reaktionære lande, når det gælder afstemninger om Sydafrika og apartheid.

Reaktioner udenrigspolitik

For EF-landene som helhed

har det udenrigspolitiske samarbejde resulteret i en reaktionær drejning af udenrigspolitikken. Det imperialistiske sigte med EF's samarbejde trækker tydeligt frem. Man kan nævne EF's udenrigspolitik, der fastholder u-landene i et kolonialt afhængighedsforhold. Og man kan nævne EF's opslutning bag Thatchers imperialistiske Falklands-/Malvinerestret i Sydatlanten og den aktive rolle EF og EF-landene er begyndt at spille i Mellemøsten.

EF har i en adskillige støttet flere EF-landes deltagelse i den internationale styrke i Sinai-ørkenen, ligesom flere EF-lande sammen med USA deltog i den såkaldte »frødbevarende« styrke i Libanon. I 1980 markerede Det europæiske Råd på sit topmøde i Venedig en ny Mellemøsten-politik - forskellige fra USA's - ved at adskille sig om palestinerne ret til selvbestemmelse og i forlængelse af dette har EF-landene støttet bojkotten - Arafat - i den nylige strid i PLO.

Det egentlige formål med det udenrigspolitiske samarbejde er at give EF-landene en fælles mere »selvstændig« og aktiv udenrigspolitik profil og rolle. En forøgelse på Europas forenede stater som ny supermagt - med egne interesser i den 3. verden. Forskellige fra USA's - med de fleste tilfælde et nyttigt supplement til den amerikanske imperialisme.

Lomé-konventionen:

Mindre handel og mindre bistand til u-landene - råvareforsyning til EF

Lomé-konventionen er en pakke af aftaler om bistand, handel og investeringer, som EF har indgået med 64 u-lande. Den er i øjeblikket til genforhandling med henblik på fornyelse i 1985. Konventionen er flagskibet i EF's politik over for den tredje verden, og den tredje verdens kritikere erklærer EF stolt: Fjendes der noget bedre?

Men noget kan tyde på, at den er værre end ingenting. Siden 1975 hvor den første Lomé-konvention blev underskrevet, er de 64 lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) med en samlet befolkning på 350 mill. mennesker på vigtige punkter blevet støttet ringere i forbindelse med EF.

Forværringen gælder i første række AVS-landenes eksport til EF. Selv om 99% af deres eksport i henhold til Lomé-konventionen har toldfri adgang til EF-markedet, er deres andel af EF's samlede import faldet fra 8,1% i 1974 til 5,5% i 1982. Mens AVS-landenes eksport i 1972 udgjorde 20% af EF's

import fra den tredje verden, har landene uden for konventionen siden øget deres andel, således at AVS-landene i 1982 kun bidrog med 13,8%.

STABEX

STABEX-ordningen har til formål at støtte AVS-landenes eksportindtjening på en række landbrugsvarer. Det enkelte AVS-land er ofte afhængig af afsætningen af en eller ganske få råvarer på verdensmarkedet. STABEX skulle således yde en kompensation for indtægtsfald i «dårlige år», dog med tilbagebetaling i «gode år». Problemet er blot, at EF har bevilget for få midler til STABEX. AVS-landene har kun fået dækket halvdelen af de tab, som de har krav på at få kompenseret. I øvrigt er knap 40% af midlerne i perioden 1975-82 tilladte kun tre lande: Senegal, Elfenbenskysten og Sudan. STABEX rækker ikke ved den for u-landene gunstige prisreaktion på verdensmarkedet, og ordningen tilskynder heller ikke til at forøge forarbejdningen af råstofferne.

SYSMIN

Det samme gælder i endnu højere grad SYSMIN, som omfatter ni vigtige mineraler, deriblandt bauxit, aluminium og kobber. AVS-landene er hovedleverandør af disse tre mineraler til EF. Ordningen giver mulighed for lån til investering i tilfælde af prisfald. Dens formål er at bremse en produktionsnedgang, som kan true EF's forsyningspo-

kerhed. Men netop et uforandret eller stigende omfang af råvareproduktions vil samtidig hindre pristigninger og dermed en forbedring af AVS-landenes indtjening.

2/3 af EF-bistanden under Lomé-konventionen er bevilget til lavindkomstlande. Men bistandens omfang er forringet med 20% beregnet pr. indbygger i AVS-landene fra Lomé I indgået i 1975 til Lomé II fra 1981. Samtidig mangede der i 1983 stadig at blive udbetalt 35% af midlerne fra Den europæiske Udviklingsfond under Lomé I. Det omstændelige og træge EF-bureaukrati har på samme vis betydet, at kun 10% af de bevilgede midler i den nye udviklingsfond under Lomé II fra 1981 faktisk er kommet til udbetaling frem til slutningen af 1983, hvor der kun er godt et år tilbage af konventionens løbetid.

EF-ekspansion i Afrika

Med Angolas og Mozambiques sandsynlige tiltræden af den kommende Lomé-konvention vil EF have omsluttet hele Afrika - undtagen Sydafrika og Namibia - med en aftale, som bevisligt ikke har formået at forbedre AVS-landenes økonomiske situation og som snarere bekræfter end forsøger at bryde med den klassiske arbejdsdeling mellem i- og u-lande. En arbejdsdeling som især de store EF-lande i deres fortid som kolonimagter har ansvar for.

Grønland forlader EF

For første gang i EF's historie har et ikke-selvstændigt område i EF meldt sig ud. Efter 1 1/2 års forhandlinger opnåede der på Ministerråds mødet d. 20. februar i år enighed om vilkårene for Grønlands udtræden af alle tre Europæiske

Grønland havde to væsentlige motiver til at melde sig ud af EF. For det første, at Grønland overhovedet ikke hører med til Europa, og derfor heller ikke kan indpasses i et europæisk samarbejde, der sigter mod at integrere de europæiske landes storpolitik. De kulturelle, økonomiske, sociale og klimatiske

Fællesskaber, og fremtidig association som Oversøisk Land & Territorium. Det blev hermed fastslået, at et område af et medlem land kan melde sig ud, hvilket ellers oprindeligt var blevet bestridt af flere medlemslande.

forhold i Grønland er så fundamentalt forskellige fra forholdene i Europa, at det er meningsløst at fastholde Grønland i det europæiske integrationsansatte. Og for det andet, at EF's fiskeripolitik var uacceptabel for Grønland. EF-medlemskabet gjorde Grønlands fiskeriterritorium til fælles EF-hav-

med den virkning, at EF's fiskere havde lige ret til at fiske ved Grønland i henhold til regler fastsat i Bruxelles. Dette betød bl.a., at det grønlandske landstyre hvert år måtte rejse til Bruxelles og kæmpe hårdt for de grønlandske fiskeres ret til at fiske deres egne fisk. Selv om der nok i EF blev taget visse hensyn til de grønlandske fiskeres særlige vilkår, blev Grønlands absolutte fortrinset til de grønlandske fiskeres omtrent aldrig anerkendt, og dette medførte, at grønlandske fiskere ofte måtte gå i havn og finde sig i, at EF's fiskere stod og roligt fiskede videre ud for Grønlands kyster.

EF's reaktion på Grønlands udmeldelse

At domme efter forhandlingerne i Grønlands Landsting, har det mest interessante træk under hele sagen om Grønlands udmeldelse af EF været den tvetydighed, hvor-

med EF har demonstreret sin imperialistiske karakter. På sitet tidspunkt under forhandlingerne i Bruxelles har Grønlands situation og grønlandernes motiver til at melde sig ud været til debat. Forhandlingerne har været koncentreret om det modsatte udgangspunkt: at gøre det så svært som overhovedet muligt for Grønland at melde sig ud, og lade Grønland betale mest muligt for sin trang til uafhængighed.

Da det først blev klart i EF, at Grønlands udmeldelse ikke kunne forhindres (trods øgede tilskud som lokkemad), satte EF-kommisjonen målrettet på at forsvare EF's interesser i Grønland bedst muligt. Dette lykkedes tillyseladende langt hen ad vejen: EF kan fortsætte sit hidtidige fiskeri ved Grønland; EF har bevaret fri etableringsret i Grønland for virksomheder og personer; og EF har sikret sig en fortrinnsstilling ved fordelingen af eventuelle overskydende fiskemængder. For så vidt angår Grønlands råstoffer er EF i realiteten ikke berørt af udmeldelsen, idet der fortsat vil være mulighed for at varetage Fællesskabernes

interesser gennem den danske regerings deltagelse i og indflydelse på beslutningsprocessen i den etablerede råstofordning. Og på det forsvare- og sikkerhedspolitiske plan var der ikke fra grønlandsk side rejst noget krav om revision af NATO-tilknytningen, og spørgsmålet blev derfor undgået.

EF's fortsatte indflydelse

Selv om EF nok har måttet give afkald på monopolret over kontrollen med Grønlands ressourcer, er der ved de vilkår, der blev fastsat for udmeldelsen og fiskeriatalen skabt en ny situation, der ikke stiller EF væsentligt ringere end tidligere under Grønlands fulde medlemskab. Grønland har for sit vedkommende nok opnået at komme ud af EF, men har til gengæld måttet bøje af på alle sine væsentlige krav udvejs forhandlingerne. Frem for alt har EF bevaret sin indflydelse på ressourcenyttelsen.

De mange smukke ord i EF's Ministerråd og Kommission om respekten for Grønlands ret til selv at af-

gøre tilhørsforholdet til EF var - da det endelig kom til stykket - ikke ret meget værd. I et større perspektiv er de relativt små fiskemængder, EF har bevaret i Grønland, uden betydning. - EF kunne naturligvis uden vanskeligheder skaffe disse mængder andre steder fra. Perspektiverne i udnyttelsen af Grønlands råstoffer (olie, uran m.v.) er klart nok det, der har størst interesse for EF. Her ligger de virkelige årsager til EF's modstand mod Grønlands udmeldelse.

Det er grundlæggende de samme årsager som gør sig gældende ved EF's reaktioner på udviklingen henimod selvstændighed og uafhængighed i den tredje verden. EF's muligheder for indflydelse ændres af denne udvikling, men bevares dog. Imperialismen optages ikke selv om et land eller et område bliver selvstændigt. Af denne grund havde VS heller set at Grønland havde meldt sig brit ud af EF i stedet for at erstatte det fulde medlemskab med en kolonialassering.

VS' Spidskandidat

INGER VINTHER JOHANSEN er 39 år og studerende. Har op gennem årene været aktivt engageret i græsrodsarbejde, internationalt solidaritetsarbejde og kvindopolitisk arbejde. Siden 1975 medlem af VS, hvor hun især har beskæftiget sig med international politik, bl.a. europæiske forhold og stadig er aktiv på dette område. Inger Vinther Johansen er medlem af VS's hovedbestyrelse. Har tidligere været opstillet som VS-kandidat til det seneste folketingsvalg.

VS' kandidater til EF-valget d. 14. juni 1984:

1. Inger V. Johansen, 39 år, studerende
2. Karl Aage Angrig Jacobsen, 41 år, arbejdsløs HK'er
3. Hanne Petersen, 32 år, jurist
4. Ebbe Sofus Schou Hansen, 34 år, lærer
5. Martin Jespersen, 32 år, cand. mag.
6. Klavs Birkholm, 36 år, redaktør
7. Bjørn Pedersen, 40 år, smed
8. Annegrete Følter Rasmussen, 19 år, arbejdsløs
9. Helge Bo Jensen, 24 år, studerende
10. Keld Albrechtsen, 31 år, gymnasielærer, MF
11. Elisabeth Bruun Olesen, 37 år, HK'er, MF
12. Bent Sigurd Hansen, 38 år, forskningsbibliotekar
13. Gøye Svendsen, 31 år, lærer
14. Michael Gad, 35 år, smed
15. Evald R. Lauridsen, 33 år, arbejdsløs elektriker
16. Peter H. Poulsen, 38 år, studerende
17. Arne Mikkelsen, 33 år, lærer
18. Stig Hegn, 44 år, bibliotekar
19. Per Svarre Rasmussen, 31 år, psykolog
20. Inge Plank, 35 år, sekretær

Regeringen og Socialdemokratiet svækker dansk modstand mod EF-harmonisering af arbejdsmiljøreglerne

Med socialdemokratisk støtte har regeringen opnået markedsudvalgets og dermed folketingets tilslutning til at ophæve det generelle forbehold mod 15 nye direktiver om »ophævelse af tekniske handleshindringer«, - en række direkti-

ver, som tidligere arbejdsminister Svend Auken på EF-ministermødet d. 9. juni 1980 blokerede, fordi de vil medføre, at Danmark på en række arbejdsmiljøområder vil miste muligheden for at fastsætte bedre arbejdsmiljøregler.

EF-kommissionen har hele tiden modarbejdet det danske forbehold og ønsket at få fri bane til at gennemføre harmoniseringsdirektiverne, således at der bliver fælles regler for anvendelsen af maskiner, produkter osv. på hele det europæiske marked. Konsekvensen af dette er også fælles arbejdsmiljøregler.

Men på trods af, at der intet nyt er i sagen, har Socialdemokratiet nu alligevel hjulpet den borgerlige regering, så det generelle danske forbehold nu ophæves.

Som begrundelse henviser regeringen og Socialdemokratiet til, at LO og FTF skulle have accepteret ophævelsen af den danske forbehold. Meget tyder imidlertid på, at LO og FTF er blevet ført bag lyset og ikke fuldt ud er blevet orienteret om de mulige konsekvenser af ophævelsen af det generelle danske forbehold.

Udhuling af veto-retten

For godt nok kan Danmark i princippet nedlægge veto mod hvert enkelt direktiv, f.eks. mod et direktiv om støjforholdene på arbejdspladser, der er på vej og som vil medføre, at EF's retningslinjer om støjgrænse på 120 dB (nærlig 90 dB målt dag et hovedøret). LO kræver en støjgrænse på 85 dB målt ved støjkilden.

Men i realitetens verden bliver det meget svært at sikre arbejdsmiljøet gennem stadig brug af veto-retten. Dels ønsker regeringen ikke at bruge veto-retten for at forsvare arbejdsmiljøet. Og dels er der tale om meget generelle direktiver, der giver EF-kommissionen mulighed for at fastsætte vidtløftende regler af betydning for arbejdsmiljøet i form af bilag.

VIL DU VIDE MERE?

<p>Jeg ønsker:</p> <p>☐ Yderligere valgmateriale</p> <p>☐ Yderligere oplysninger om VS</p> <p>☐ Indmeldelsespapirer</p> <p>☐ Oplysninger om VS' støttekreds</p> <p>☐ Abonnement på ugeavisen SOLIDARITET</p> <p>☐ Abonnement på tidsskriftet BULLETIN</p>	<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto;">Frimærke</div>	<p>Jeg bestiller følgende pjecer:</p> <p>.... Nr. 1 Daginstitutioner</p> <p>.... Nr. 2 DUC</p> <p>.... Nr. 3 EFG-uddannelse</p> <p>.... Nr. 4 Energpolitik</p> <p>.... Nr. 5 Generel politik</p> <p>.... Nr. 6 Kapitalistisk krise</p> <p>.... Nr. 7 Kulturpolitik</p> <p>.... Nr. 8 Miljøpolitik</p> <p>.... Nr. 9 NATO og Militæret (udsolgt)</p> <p>.... Nr. 10 Sundhedspolitik</p> <p>.... Nr. 11 Kampen mod militarismen</p> <p>.... EF og faglig politik</p> <p>.... Idrættspolitik (gratis)</p> <p>(pjecerne koster 1 kr./stk - vedlægges i frimærker)</p>	<p>Navn _____</p> <p>Adresse _____</p> <p>By _____</p> <p>Sendes til:</p> <p>VS</p> <p>Studivstræde 24, 1.</p> <p>1455 Kbh. K</p>
---	--	---	--

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk